

Szilvási Zoltán

Cím nélkül

Bölcsességek,
vigaszok, örömök

Feltámadt Jézus

Feltámadt képed nézem most éppen.
Csendesen simul belém a lét.
Áloé, mirha illatát érzem.
Oly szép, mit látok: tiszta és ép.

Tapintom ruhád, ettől az élet
átjárja újra szívemnek mélyét.
Magától adja mindazt, mit kérek:
megnyugvást belül s mindenhez békét.

Éjszaka

Éj van, és minden fénye a holdnak
csend szőtte érzés, amit a holnap
magába szív és méhe így dagad;
lomha az idő, épp hogy csak halad.

Koppan az éjfél, csobban a tájban.
Holdfényből megszótt eleven áram
ezüst a folyón hídként két part közt;
szövetség, amit kincsével megköt

megannyi hullám csillanva egyre.
Bagolynak tágul – huhog majd – begye.
Minden oly csendes, mikor már elhal.
Nem törhet fel még csicsérgés – nem baj.

Alszik a rigó, s alszik a többi,
ki majd a hajnalt dalolva tölti.
Szuszog az ében, fekete éjjel.
Nincsen oly virág, ami most éber.

Feldagad minden lassan és csendben.
(Túl van a világ anyagon, renden.)
Készül így mindez hasadni egyszer,
majd, mikor minden hajnalban felkel.

Hegyként

Végtelen-szép partok
érnek fel a csúcsra.
Nyugalmam elmerül
a jószág halmain.
Megáll, mint egy szikla
minden pillanat,
s termékeny a hőtől,
mi bevon értőn s halkan.
Feltárul most bennem
minden, ami örök
(a Léleknek titka egy egyszerű vers).
Levegő s a felhők teszik, hogy könnyű
horgony köt engem, ahhoz, mi vagyok.
Minden kincsem stabil
– bár mozdul, és leng.
Szívem is ritmus,
s így derűs és könnyű
szemlélni mindezt
a pillanat ölén,
hol nincsen semmi mozgás,
és minden olyan élő.

Kör közepén Szív és Kereszt

Kör közepén Szív és Kereszt.
Jézus egyre fogja kezéd.
Egy vagy vele, változatlan.
Nincsen hiány, minden megvan.

Jézus Szíve és a Kereszt
megoszt immár mindent veled.
Ahol Hídként mind a kettő
jelen is meg eljövendő.

Áldásuk így hullám, szikla.
Beavatnak titkaikba.
Hömpölyög a csendjük benned,
s így tudod meg, mit kell tenned.

Nincs üresség, mégis igaz,
amit nem látsz, végtelen az.
Kicsi pontként lettél minden.
Szemlélsz, figyelsz, mint az Isten.

Nyugodt vagy, mert van, ki tartson.
Látszat most már minden alkony.
Köreidnek nincs így vége.
Végtelenként érsz a fénybe.

Fölébredtél s szent már minden,
amit megáld, s véd az Isten.
Minden könnyben és, ha nevensz
Isten folyvást ott van veled.